

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **H.K.**, narozený dne ..., ev. č. x, státní příslušnost Íránská islámská republika, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, obecný zmocněnec, sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlím Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 18. 3. 2019, č. j. OAM-195/LE-BA04-VL13-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 3. 7. 2019.

2. V podané žalobě žalobce předně namítal, že ze strany správního orgánu došlo při rozhodování o zajištění k pochybení, když dostatečně nezohlednil skutkové okolnosti případu a nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Neboť podle žalobcem tvrzených skutečností nelze rozhodnout o zajištění z důvodu § 46 odst. 1 písm. e).
3. Dále bylo namítáno, že žalovaný zajištění žalobce odůvodnil za použití § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 395/1999 Sb. zákona o azylu, neboť dle jeho názoru existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Oprávněné důvody spatřoval žalovaný ve skutečnosti, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až po několika dnech od jeho zajištění. K tomu žalobce uvedl, že požádání o udělení mezinárodní ochrany až po několika dnech od jeho zadržení nelze automaticky vykládat jako snahu vyhnout se možnému správnímu vyhoštění a přikládat mu tento postup k tíži. Žalobce si nebyl vědom možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu v ČR, a proto došlo ke zmíněnému prodlení. K uvedenému postupu došlo v důsledku neznalosti právního řádu žalobcem. I v případě, že by o možnosti požádat o mezinárodní ochranu žalobce věděl, nelze na základě prodlení mezi jeho zajištěním a podáním žádosti o mezinárodní ochranu automaticky uvažovat o účelovém jednání. Žalobce uvedl, že jeho původním úmyslem bylo požádat o mezinárodní ochranu v Itálii, kde pobývá jeho bratr. Vzhledem k zajištění se ovšem do Itálie nedostal a z toho důvodu musel zvážit svůj další pobyt v ČR. Žalobce dále uvedl, že k rozhodnutí o zajištění na základě tvrzení o možné účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu není žalovaný oprávněn, neboť posouzení účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu je předmětem samostatného řízení o udělení mezinárodní ochrany a nikoliv řízení o zajištění.
4. Pokud již chtěl žalovaný rozhodnutí o zajištění odůvodňovat skutečnostmi, které je nutné posoudit v rámci jiného řízení, měl by přistupovat nezaujatě a zohlednit veškeré skutečnosti, které vyšly v řízení najevo. To ovšem neučinil, když ve svém rozhodnutí nezohlednil vyjádření účastníka řízení do protokolu ze dne 11. 3. 2019. Uvedené vyjádření je stěžejní z hlediska posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť v něm žalobce uvedl, že odešel ze země původu z důvodu konverze ke křesťanství a obavy o život v případě setrvání v zemi původu.
5. *Podle veřejně dostupných zpráv je situace křesťanů - konvertitů v íránské islámské republice velmi problematická. „Dochází k vzestupu pronásledování ze strany zejména státních orgánů a v menší míře i jejich rodinami a společnostmi. Vláda je považuje za pokus západních zemí podkopat islám a islámský režim Iránu. Konvertování na křesťanství může být trestným činem, který si zaslouží trest odnětí svobody vyšší než 10 let.„ Mnoho křesťanů (zejména konvertitů) bylo stíháno a odsouzeno k dlouhodobému trestu ve vězení. Jiní stále čekají na soud. Během této doby čelí jejich rodiny veřejnému ponížení.“ Podle aktuálních zpráv Foxnews „jsou íránské křesťany v islámské republice v brozném útlaku kvůli nové vlně represí, které se z velké části neevidovaly v médiích. Mulláhové zahájili kampaň, aby umlčeli své protivníky, a na vrcholu jejich seznamu jsou íránské křesťany. Dne 9. srpna organizace, která prosazuje náboženskou svobodu v Iránu, uvedla, že soud v Boushehr odsoudil pár křesťanských konvertitů a deset dalších Íránců na jeden rok ve vězení za „vystupování proti Islámské republice ve prospěch křesťanství.“*
6. Výše uvedenými skutečnostmi se ovšem žalovaný při svém rozhodování o zajištění vůbec nezabýval a nikterak je v rozhodnutí nezohlednil, i přesto, že jsou odůvodněné obavy z

pronásledování z důvodu náboženského vyznání důvodem pro rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Kdyby se žalovaný zabýval politickou situací v zemi původu žalobce a přístupem k osobám křesťanského vyznání, musel by dojít ke zjištění, že žalobcovi obavy o život jsou důvodné a podanou žádost o mezinárodní ochranu nelze považovat za účelovou. V takovém případě, by žalovaný nemohl rozhodnout podle § 46a odst. 1 písm. e) o zajištění žalobce. S ohledem na uvedené považuje žalobce rozhodnutí žalovaného o zajištění za nezákonné.

7. Žalovaný rozporuje též závěry žalobce o nemožnosti uložit zvláštní opatření, které jsou podloženy též tvrzením o účelové žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce má za to, že pokud by žalovaný zohlednil důvody, které ho vedly k opuštění země původu a skutečnost, že jeho obavy o život jsou z důvodu konverze ke křesťanství důvodné, musel by dojít k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu není účelová a tudíž zde nejsou důvody, které by znemožňovaly uložení zvláštního opatření. Žalobce má za to, že žalovaný mohl uložit jedno z mírnějších opatření a to například zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo se osobně hlásit na ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
8. Žalobce uvedl, že opatření ve formě zajištění představuje nejzazší prostředek, který umožňuje zasáhnout do jeho ústavně zaručeného práva na osobní svobodu podle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a jako s takovým s ním musí být zacházeno. K tomu ovšem ze strany žalovaného nedošlo. Žalovaný měl více možností jak se vypořádat se situací, přesto přikročil k nejtvrděšímu možnému opatření.
9. Žalobce z výše uvedených důvodů požádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil jej žalovanému k dalšímu řízení.
10. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť má za to, že v rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, na základě jakých důvodů dospěl k názoru, že žalobce je dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, a že ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 3. 7. 2019. Žalovaný je rovněž přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Dále odkázal na spisový materiál ve věci, zejména na vydané rozhodnutí a sděluje, že postupoval plně v souladu se zákonnými ustanoveními.
11. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů má za prokázané, že existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Žalovaný dle doloženého dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat nebo bude chtít pokračovat do dalších evropských zemí, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se tomuto vyhoštění.
12. Žalobce do ČR přijel v nákladovém prostoru dodávky. Cestoval ze země původu bez cestovního dokladu a bez víza a na území schengenských států vstoupil neoprávněně, stejně jako na území ČR. Svého neoprávněného pobytu si byl, jak výslovně uvedl, zcela vědom. Bez cestovního dokladu a bez víza cestoval přes Rumunsko, Maďarsko, Slovensko, ČR až

do Spolkové republiky Německo. Žalobce rovněž sdělil, že konvertoval ke křesťanství a z tohoto důvodu chce požádat o azyl, původně však cílem jeho cesty byla dle jeho vyjádření Itálie a jeho původním úmyslem nebylo vůbec v ČR zůstat, pouze projíždět. Dále uvedl, že má sourozence a strýce na území Evropské unie, zároveň ale přiznal, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby, nemá zde k nikomu vyživovací povinnost, naopak ve vlasti má blízké rodinné příslušníky. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po několika dnech od svého zadržení Policí ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Vzhledem k uvedenému je zřejmé, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, a žalovaný byl přesvědčen, že existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, a proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

13. Žalovaný dále uvedl, že přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce **lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubě nerespektování právního řádu ČR**. Jednání žalobce nedávalo žalovanému dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení žalobce spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nerespektování opakovaně uložených správních vyhoštění **představuje neúctu žalobce k právnímu řádu ČR** a dává správnímu orgánu představu o tom, jak by se žalobce s největší pravděpodobností choval v průběhu současného řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
14. Žalovaný správní orgán uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních důvodů dospěl k názoru zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. S ohledem na uvedené, žalovaný považuje přijaté správní rozhodnutí za souladné se zákonem a přiměřené okolnostem. Žalovaný je i nadále názoru, že ve věci postupoval zákonným způsobem a nedopustil se porušení ani Evropské úmluvy o lidských právech. Námitky uvedené v žalobě shledává žalovaný jako neodůvodněné.
15. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
16. V replice k vyjádření žalovaného ze dne 18. 4. 2019 žalobce zopakoval a i nadále setrval na námitkách uvedených v žalobě proti napadenému rozhodnutí žalovaného a jen doplnil určitá tvrzení, ze kterých vyvodil oprávněnost své žaloby.
17. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný vyjádřil souhlas s projednání věci bez nařízení ústního jednání, načež žalobce se nevyjádřil ve lhůtě k tomu účelu poskytnuté a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
18. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst.

1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

19. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
20. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
21. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*“.
22. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu.
23. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně zjistil skutečný stav věci a v důsledku toho nesprávně vyhodnotil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Rovněž se nedostatečně vypořádal se samotným důvodem zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
24. V úvodu své argumentace soud považuje za vhodné vypořádat se s námitkou směřující proti nedostatečně zjištěnému stavu věci. Soud především poukazuje na skutečnosti, jež žalovaný zjistil v průběhu správního řízení o zajištění žalobce a to konkrétně, že žalobce prokazatelně nelegálně překročil hranice několika členských států Evropské unie (dále „EU“) za pomoci převaděčů a bez jakýchkoliv oprávnění k pobytu na daných území a současně bez dokladů prokazujících totožnost. Výše uvedené sám žalobce uvedl a dále nerozporoval v protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 11. 3. 2019 a rovněž bylo potvrzeno lustrací v příslušných evidencích. V návaznosti na tyto události posléze podal žádost o udělení mezinárodní ochrany (15. 3. 2019). Soud považuje zjištěný skutkový stav za prokázaný a dostačující pro vydání rozhodnutí o zajištění cizince dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalovaný si zajistil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí v souladu s ust. § 3 správního řádu.
25. Jak již bylo uvedeno, v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. K uvedenému soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 15. 2. 2017 č.j. 10 Azs 284/2016-35, kde vysvětluje aplikaci ust. § 46a odst. 1 písm. e) takto: „*pro naplnění důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu totiž stačí pouze zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová*.“ Z uvedeného jasně vyplývá, že pokud žalovaný

shledal oprávněné důvody, jež ho vedly k závěrům o účelovosti podané žádosti, byl oprávněn v mezích zákona zajistit žalobce dle příslušných ustanovení zákona o azylu.

26. Za výše uvedené „oprávněné důvody“ účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu lze v daném případě uvést následující, kdy žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 10. 3. 2019 byla prováděna kontrola na parkovišti dálnice A6 Ulrichsberg/Nord, při níž byla kontrolována totožnost žalobce, ten ale nepředložil žádné doklady totožnosti a nebylo tedy možné jeho totožnost ověřit. Proto byl zadržen a předán hlídce OPKPE Plzeň k provedení dalších úkonů v celé věci. Následnou lustrací nebyly zjištěny skutečnosti, které by vyvrátily důvodnou domněnku, že žalobce vstoupil minimálně dne 10. 3. 2019 na území ČR, a to v úkrytu na ložné ploše vozidla, neoprávněně, tzn. bez platného cestovního dokladu a víza či oprávnění k pobytu. Následně dne 11. 3. 2019 žalobce do protokolu o vyjádření účastníka podrobně vyličil průběh cesty až do doby jeho zajištění. Obsahem protokolu bylo především jeho nelegální počínání při překračování hranic členských států EU a jeho kontakt s převaděči, jejich služby pro nelegální překročení hranic využíval. Dále se vyjádřil k rodinným vazbám na území ČR, ale i v dalších členských státech EU. Rovněž uvedl důvod své cesty a svůj současný zdravotní stav.
27. Dále soud uvedl, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy (15. 3. 2019), když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. Na základě výše uvedeného tak soud kvituje názor a postup žalovaného ve věci zajištění cizince dle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
28. Žalobce se rovněž v žalobě pokoušel nedůvodnost a nepřiměřenost svého zajištění zdůvodnit relevantními důvody své žádosti o mezinárodní ochranu. K uvedenému soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017 č.j. 4 Azs 9/2017-31 [20]: *“Skutečnost, že žadatel v žádosti o mezinárodní ochranu podané v zařízení pro zajištění cizinců uvádí skutečnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány azylově relevantními, tak nevylučuje postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.“* Z uvedeného jasně vyplývá, že žalobcova námitka je v tomto směru zcela nedůvodná.
29. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
30. Soud opět poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 10. 3. 2019 byla prováděna kontrola na parkovišti dálnice A6 Ulrichsberg/Nord, při níž byla kontrolována totožnost žalobce, ten ale nepředložil žádné doklady totožnosti a nebylo tedy možné jeho totožnost ověřit. Proto byl zadržen a předán hlídce OPKPE Plzeň

k provedení dalších úkonů v celé věci. Následnou lustrací nebyly zjištěny skutečnosti, které by vyvrátily důvodnou domněnku, že žalobce vstoupil minimálně dne 10. 3. 2019 na území ČR, a to v úkrytu na ložné ploše vozidla, neoprávněně, tzn. bez platného cestovního dokladu a víza či oprávnění k pobytu. Následně dne 11. 3. 2019 žalobce do protokolu o vyjádření účastníka podrobně vyličil průběh cesty až do doby jeho zajištění. Obsahem protokolu bylo především jeho nelegální počínání při překračování hranic členských států EU a jeho kontakt s převaděči, jejichž služby pro nelegální překročení hranic využíval. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění a bude i nadále usilovat o dosažení své předem vytyčené cílové destinace Itálie.

31. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR i dalších členských států Evropské unie (dále jen „EU“), když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR, bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu, dokonce bez jakéhokoli dokladu totožnosti. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR a Evropské unie zcela ignoroval a na výše za tímto účelem využil služeb převaděčů. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států Evropské unie, a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.
32. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 3-4 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR a přinejmenším čtyř dalších členských států EU (Rumunsko, Maďarsko, Slovensko a Německo), ale také jednal zcela účelově (kdy využil služeb převaděčů). Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve na území jiného členského státu a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Případ žalobce, který nerespektoval právní řád ČR a dalších členských států EU, porušil zákaz vstupu na území členských států EU, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
33. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto*

opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“

34. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 23. dubna 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně